

Čís. 7116.

Žalobu o podpis vkladní listiny, na jejímž základě by žalobce mohl vložit zástavní právo pro svou pohledávku v poznamenaném pořadí zamýšleného úvěru, nelze knihovně poznamenati.

(Rozh. ze dne 1. června 1927, R II 170/27.)

Návrhu žalobkyně, by byla knihovně poznamenána její žaloba, domáhající se rozsudku, že žalovaná jest povinna vydati žalobkyni vkladní listinu a svoliti, by její pohledávka byla knihovně zajištěna na nemovitostech žalované v pořadí poznamenaného úvěru, s o u d p r v é s t o l i c e vyhověl, r e k u r s n í s o u d návrh zamítl. D ů v o d y: Podle tvrzení žalující strany zavázala se žalovaná strana vydati straně žalující vkladní listinu o zápůjčce 15.000 Kč s přísl. a současně jí postoupiti knihovní pořadí, jež si strana žalovaná zajistila ve vložkách č. 110 a 594 pro zamýšlenou zápůjčku 15.000 Kč. Podle návrhu žalující strany byla poznámka této žaloby v pozemkové knize povolena. Rekurs do tohoto usnesení jest odůvodněn. Knihovní pořadí (vlastníkovi zatížené vložky vyhrazené následkem poznámky knihovní) nezakládá práva zástavního. Jen vlastník nabývá touto poznámkou možnosti zakládati právo zástavní. Avšak tato možnost nekryje se s právem zástavním. Toto knihovní pořadí není zabavitelné ani převoditelné. Při rozvrhu nejvyššího podání nemá k vyhrazenému pořadí knihovnímu býti přihlíženo. Při takovém posouzení věci nelze obdobně použiti předpisů knihovního zákona o poznámce hypotekární žaloby (§ 59 knih. zák.).

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Žalobkyně s podáním žaloby zažádala současně o její poznamenání v pořadí zamýšleného úvěru. Této žádosti prvý soud vyhověl usnesením, proti němuž jest přípustným samostatný rekurs. Nelze tedy seznati, proč by žalované nepřislušel samostatný opravný prostředek, jak za to mylně má žalobkyně. Ve věci poukazuje stěžovatelka na § 59 knih. zák. a uvádí, že by při stanovisku rekursního soudu byla poznámka knihovního pořadí zcela illusorní, poněvadž by dlužník mohl odepřiti vydání a vložení listiny v pořadí zamýšleného úvěru, jakkoli to bylo ujednáno mezi stranami, a dáti zajistiti pohledávku někoho jiného, takže by účel poznámky knihovního pořadí byl úplně zmařen na úkor důvěřivého věřitele. Tím však nemůže stěžovatelka vyvrátiti správné stanovisko rekursního soudu. Poznámkou pořadí nenabývá věřitel ještě zástavního práva, nýbrž podle § 53 a 56 knih. zák. zajišťuje se toliko pořadí pro příští zástavní právo, bylo-li o ně vlastníkem nemovitosti neb tím, jenž předložil vyhotovení usnesení o povolení poznámky pořadí, zažádáno ve lhůtě § 55 knih. zák. a byl-li jeho vklad neb záznam povolen. Žaloba se teprve domáhá rozsudku, že žalovaná je povinna vydati žalobkyni

vkladní listinu a svoliti, by její pohledávka byla knihovně zajištěna na nemovitostech žalované v pořadí poznamenaného úvěru. Nemůže se tedy žalobkyně nijak dovolávat ustanovení § 59 knih. zák. o poznámce hypotekární žaloby, která předpokládá pohledávku již zástavně zajištěnou na nemovitosti.

Čís. 7117.

Předpisy §§ 39, 295 ex. ř., pokud přiznávají poddlužníku právo navrhnouti zrušení exekuce, nebyly dotčeny ustanovením § 5 zákona ze dne 15. dubna 1920, čís. 314 sb. z. a n.; význam druhé věty tohoto § jest pouze ten, že dlužník jest oprávněn navrhnouti zrušení exekuce vedené podle téhož zákona i po uplynutí rekursní lhůty, což však platí jen o exekucích povolených před vydáním tohoto zákona, pokud jsou s jeho předpisy v rozporu.

Drahotní přídavky k pensijní základně nepodléhají exekuci (§ 3 (1) zák. z 15. dubna 1920, čís. 314 sb. z. a n.).

(Rozh. ze dne 1. června 1927, R II 177/27.)

Návrh poddlužníka, zemské úřadovny všeobecného pensijního ústavu, by byla zastavena exekuce vedená manželkou dlužníkovou na dvě třetiny jeho výslužného, soud první stolice zamítl, rekursní soud exekuci zastavil. Důvody: Podle výměru poddlužníka ze dne 10. března 1923 má povinný roční invalidní důchod 1.343 Kč 25 h, k čemuž přistupuje připojištěním další důchod ročních 315 Kč, kromě toho má dlužník drahotní příravek ročně 4.029 Kč 60 h, který však podle tvrzení poddlužníka ve smyslu § 3 zákona ze dne 15. dubna 1920, čís. 314 sb. z. a n. nelze připočísti k pensijním požitkům, takže roční důchod nedosahuje 2.000 Kč ročně. Poddlužníkův návrh na zastavení exekuce byl zamítnut, protože prý poddlužník není k návrhu oprávněn, nýbrž jen dlužník a protože je exekuce na celý důchod přípustná. Názor tento není však správným. Podle § 295 ex. ř. a § 39 ex. ř. může poddlužník navrhnouti zastavení nepřipustné exekuce a je rovněž souhlasiti s názorem poddlužníka, že drahotní přídavky k pensijní základně nepodléhají vůbec exekuci podle § 3 cit. zák., takže exekuce jest podle § 39 čís. 2 ex. ř. nepřipustnou.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Nelze přisvědčiti názoru stěžovatelčinu, že předpisy § 295 a § 39 ex. ř., pokud přiznávají poddlužníku právo učiniti návrh na zrušení exekuce, byly ustanovením § 5 zákona ze dne 15. dubna 1920, čís. 314 sb. z. a n. zrušeny. V tomto paragrafu je sice stanoveno, že exekuce proti ustanovením §§ 1 až 3 onoho zákona má býti k dlužníkovu návrhu zrušena, tím však neměly a nemohly býti zrušeny všeobecné předpisy exe-